

"דיל-קל בוא האביב"

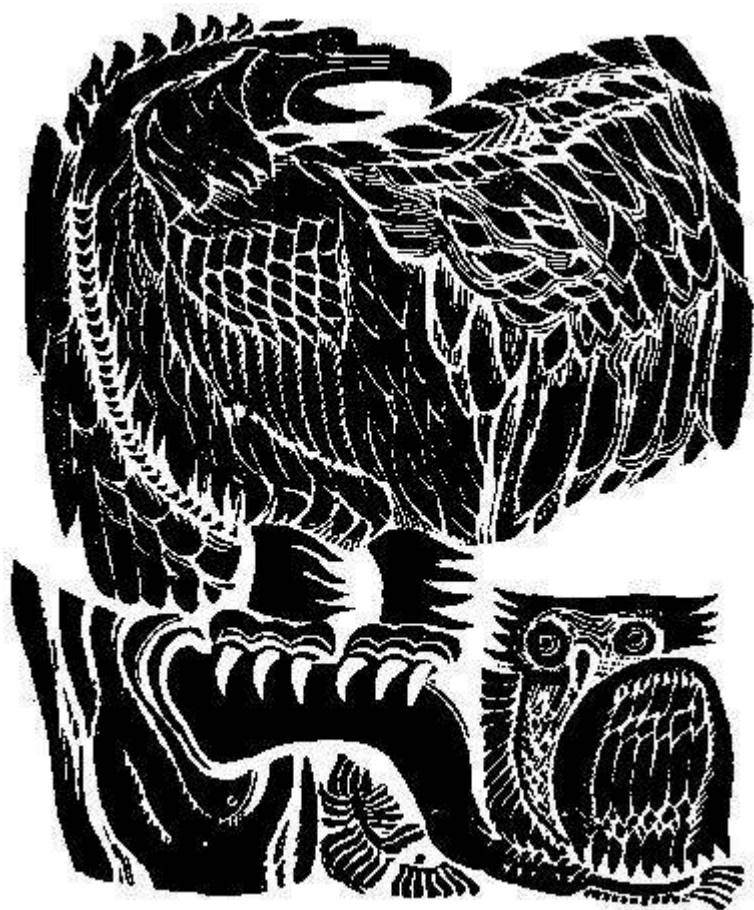
מאגדות הרי אלתאי

בזמנים עברו, לפני שנים רבות, כל
הציפורים חיו בדרום, ובאביב בהרי
אלתאי שרו רק הנהרות.
אך פעם הרוח הצפונית הביאה את
שירת הנהרות אל הציפורים. הציפורים
השתוממו:
"מי זה שר, מי מצלצל כך ולא מפסיק
לא ביום ולא בלילה? איזו שמחה זו,
איזה אושר בא לאלתאי?"
אך לעוף לארץ הזרה פחדו כולן. לשווא
עיט הזהב ניסה לשכנע זרזירים,
ונחליאלים, קיכליים וקוקיות. גם הינשוף
החכם סירב לעוף, גם פרושים העדינים,
אווזי-בר והנץ העז. אפילו האיה האצילה
לא רצתה לצאת לדרך.

ורק הירגזי הקטן העז ואמר שיעוף.
"שמע" אמר לו לפרידה עיט הזהב "אם
טוב שם באמת תחזור מהר, תוביל גם
את הציפורים האחרות, תראה להן את
הדרך."
"ציצ-ביו, ציצ-ביו" שרק הירגזי "אחזור,
אחזור! ציצ-פיוט!" ועף.
הוא עף מעל ימים ועמקים, מעל יערות
ונהרות. תחילה הוא הזדרז, מיהר, הניע
מהר-מהר את כנפיו, אחר כך האט, עף
לאט יותר ויותר.. גופו התקרר, כנפיו
נחלשו.. אך כשהיה כבר חלש מאוד
ראה פתאום את הרי אלתאי הגבוהים.
בקרני השמש העולה אלתאי נראה ורוד
כולו. כיפות ההרים המכוסות בשלג
וקרח זרחו כמו באש.
"הוא, איזו מדורה גדולה" אמר הירגזי
"כבר מוטב להישרף מאשר לקפוא.."

הירגזי התעשת ונבהל. ועיט הזהב כבר
סובב מעליו וצועק:
"אני רואה שאתה חי לא רע! לבדך אתה
שולט על כל היער הצפוני. מדוע לא
חזרת הביתה? מדוע לא באת כדי
להוביל לכאן ציפורים אחרות?"
הירגזי הוריד את ראשו, אפילו זנבו לא
נע יותר. לא ידע איך להצטדק.
שקט-שקט נעשה ביער ואז הירגזי שמע
פתאום את צליל הטיפות הראשונות.
הוא התיישר, התעודד:
"אני קד לך עד הארץ, העיט הגדול!
בארץ זו קרח מונח בשבע שכבות, שלג
יורד משבעים ושבעה עננים. אני היחידי
שחי כאן בחורף וקורא לאביב 'דיל-קל!
דיל-קל! בוא, בוא האביב! בוא האביב!"
רק הודות לבקשתי מתחילה לנשוף
הרוח החמה שממיסה את השלג. רציתי
לעוף אליכם אבל אין לי זמן לכך:

והוא קיפל את כנפיו ונפל. אך לא באש
אלא בשלג.
"צי-צי-צי" צפצף הירגזי "כאן, על השלג
קל יהיה לי למות."
אך אז ראה סדק על ענף חסר עלים,
ובסדק זחל קטן ישן, עטוף בשכבות
קורים.
הירגזי נקר פעם, נקר שוב ולבו
התאושש, בטן התחממה, ראש נעשה
קל יותר. הוא שרק, קפץ מענף לענף,
כאן אסף גרגיר מאשתקד, שם עכביש
שישב על כרת והתחמם בשמש. כל
היום הסתובב ושר בעליזות גדולה יותר.
עם הזמן כבר שכח מדוע הגיע הנה, מי
שלח אותו, ולא זכר אפילו איפה נולד.
ואז פתאום העצים התכופפו מהרוח,
השמיים השחירו מרוב כנפי ציפורים. זה
חיל הציפורים שהגיע לאלתאי. ובראש
כולן עיט הזהב.

"דיל-קל! דיל-קל! בוא, בוא האביב! בוא
האביב!"

'דיל-קל! דיל-קל! בוא, בוא האביב! בוא
האביב!'. שמעו! שמעו! הבט, ראה עיט
הזהב הגדול, הבט!"
עיט הזהב ירד על צמרת קרחה של ארז
גבוה והביט סביב.
"דיל-קל! דיל-קל!" קרא הירגזי "בוא,
בוא האביב! בוא האביב!"
ושם איפה שנשמע השיר הזה השלג
נמס, נחלים ונהרות התחילו לזרום,
פקעות ירוקות התחילו להופיע על
העצים.
"טוב" חייך העיט הגדול "הפעם, ראש
פרוע, אני מוכן לסלוח לך. תוך שנה
יתברר האם דיברת אמת."
וכדי שהרמאות לא תתגלה, מאז הירגזי
מקדים לפני כולם לשיר את שיר האביב
העליז שלו, ואחריו מתחילות לשיר כל
יתר הציפורים.